

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 w sprawie z powództwa Z. F. przeciwko M. W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi IX Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na jego wynik, tj. art. 233 § 1 i 2 i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego i w konsekwencji błędne przyjęcie zarówno na etapie subsumpcji, jak i wyrokowania, że : powód wykonał za darmo badanie pozwanej oraz darował pozwanej mieszankę ziół, podczas gdy pozwana wiedziała, jaka jest odpłatność zarówno za sporządzoną mieszaninę, jak również za badanie tęczówki oka, co wskazuje na zawarcie umowy sprzedaży, a nie umowy darowizny, a nadto iż powód wystawił post factum rachunek nr (...) z dnia 21 marca 2013 roku tylko dlatego, że pozwana chciała zwrócić mieszankę ziół, podczas gdy niewystawienie rachunku w dniu badania spowodowane było tym, że pozwana była osobą z polecenia, a ponadto obiecała powodowi przekazanie wskazanej kwoty;
2. sprzeczność ustaleń faktycznych sprawy z zebrany materiał dowodowy, a ponadto sprzeczność z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym polegające na uznaniu, że spotkanie powoda i pozwanej miało charakter spotkania biznesowego w celu nawiązania dalszej współpracy w zakresie prowadzonej przez strony działalności gospodarczej, a co się z tym miało wiązać darowanie pozwanej mieszanki ziół i darmowe badanie gałki ocznej, podczas gdy w rzeczywistości pozwana, co wskazała w sposób jednoznaczny w swoich zeznaniach, zdając sobie sprawę ze specyficznej działalności powoda, spotkała się z Nim w celu skorzystania z jego usług irydologicznych, tj. przebadania tęczówki oka, a kolejno zakupienia stosownych ziół;
3. naruszenie przepisu art. 230 k.p.c. polegający na pominięciu okoliczności, że spotkanie u powoda nie miało charakteru biznesowego, pomimo przyznania tego faktu w sposób jednoznaczny przez pozwaną w toku postępowania;
4. naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez błędne uznanie, że z ustalonego faktu, jakim jest prowadzenie działalności przez strony postępowania można wyprowadzić fakt wykonania przez powoda darmowego badania pozwanej oraz darowania pozwanej mieszanki ziół, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że powód wykonał przedmiotowe badanie dokonując „prezentacji swoich usług”, podczas gdy z akt sprawy wynikają zgoła odmienne wnioski.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 14.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia.

W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Z argumentacją zarzutów powoda wskazanych w treści wywiedzionej apelacji nie można się zgodzić. Stanowi ona de facto powtórzenie wątpliwości zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, które wyczerpująco zostały omówione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Zarzut art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego przez strony materiału dowodowego i wbrew wywodom apelacji dokonał jego wszechstronnej oceny nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. Podkreślić bowiem należy, iż przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko w przypadku, gdyby nie była oparta na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość zgodną z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00). Skarżący braku logiki w ocenie materiału dowodowego lub sprzeczności tej oceny z doświadczeniem życiowym zdaniem Sądu Okręgowego nie wykazał. Zauważyć bowiem trzeba, że powód podnosząc powyższy zarzut nie wskazał, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena dowodów zarówno osobowych, jak i z dokumentów dokonana została w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Rejonowy przywołane i omówione. Ich ocena nie ogranicza się do tylko niektórych przesłanek, lecz opiera się na zestawieniu treści ich zeznań z pozostałymi, przeciwnymi dowodami naświetlającymi okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sposób odmienny. Nie można też zarzucić, by Sąd I instancji na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają. Uzasadnienie zawarte w apelacji, w kontekście podniesionego zarzutu, stanowi jedynie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, ponieważ skarżący poprzestał jedynie na własnej ocenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący odnosząc się do zeznań pozwanej formułuje z wnioski, które z nich nie wynikają, próbując zwalczać niekorzystne dla niego ustalenia faktyczne. Tym samym nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Z zeznań pozwanej nie można bowiem wyprowadzić wniosków w kierunku postulowanym w apelacji. Pozwana wyraźnie wskazała bowiem, iż powód nie informował jej ile kosztuje mieszanka ziołowa, jak również nie było żadnej rozmowy o obowiązku zapłaty za wykonaną usługę badania tęczówki oka. Biorąc zaś pod uwagę wysokość ceny wskazanej do zapłaty na przedmiotowym rachunku, również zeznania pozwanej, iż nie miała świadomości, że taka mieszanka może kosztować tyle pieniędzy należało uznać za wiarygodne. Za przekazaniem pozwanej mieszanki ziół i wykonanie usługi badania oka pod tytułem darmym przemawiała chęć podjęcia przez powoda współpracy z pozwaną i wykorzystanie jej kontaktów w branży, która miała polegać na tym, że powód będzie płacił pozwanej 30% od obrotu ze sprzedaży w zamian za przesyłanie mu klientów. Zatem działanie powoda i wręczenie pozwanej swojego produktu miało na celu jedynie jego prezentację i zachętę pozwanej do nawiązania współpracy. Działanie powoda było zatem typowym działaniem zmierzającym do osiągnięcia oczekiwanego rezultatu, co przesądza również o bezzasadności zarzutu art. 231 k.p.c. Sąd słusznie zatem uznał, iż przedmiotowy rachunek został wystawiony post factum w wyniku chęci zwrotu przez pozwaną mieszanki i odmowy podjęcia współpracy z powodem. Sąd Okręgowy podziela również wniosek Sądu a quo, iż gdyby strony rzeczywiście miały zamiar zawrzeć umowę, to dziwi fakt, iż przy tak wysokiej kwocie sprzedaży, powód wykonując usługę nie pobrał za nią żadnej kwoty, nawet tak stosunkowo niewielkiej jak 200 złotych, lecz wystawił rachunek za całość. Nie można było zatem uznać, jak próbuje to przedstawić apelujący, iż pozwana uczestniczyła w spotkaniu w charakterze pacjentki. Jak wynika przy tym z jej zeznań jest ona osobą zdrową. Należało zatem ocenić, iż było to typowe spotkanie ludzi z branży celem wymiany i prezentacji usług, które w żadnym zakresie nie dotyczyło zawarcia umowy sprzedaży. Odnosząc się do podnoszonej przez powoda kwestii nieudowodnienia przez pozwaną rzekomej chęci zwrotu ziół, wskazać należy, iż okoliczność ta nie ma większego znaczenia dla rozpoznanej sprawy. Wręczenie pozwanej ziół i wykonana usługa miała charakter nieodpłatny. Tym samym pozwana nie miała obowiązku ich zwrotu. Niemniej jednak, jak wynika z akt sprawy pozwana

wskazała, że nie chciała ich używać i podejmowała próby celem ich odesłania, które okazały się bezskuteczne wobec braku osoby uprawnionej do przyjmowania zwrotów.

W żadnym razie nie może odnieść zamierzonego skutku zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych sprawy z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w przeprowadzonych dowodach. Sąd Okręgowy nie stwierdza w tym zakresie żadnych uchybień. Pozwala to Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ustaleń Sądu Rejonowego za własne. Sama zaś treść twierdzeń powoda nie może przeważać wymowy pozostałych zgromadzonych dowodów, dających spójny i przejrzysty obraz stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy słusznie uznał zatem, iż w realiach niniejszej sprawy nie można było uznać, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy sprzedaży mieszkanek ziółowej. Brak jest również jakiegokolwiek dowodu, że strony w zakresie przeprowadzonego badania oka zawarły umowę o odpłatnym wykonaniu usługi. Odmiennie stanowisko w tym zakresie należało poczytać jako przyjętą przez powoda linię obrony, która w konfrontacji z materiałem dowodowym przedmiotowej sprawy nie mogła się ostać.

Nietrafny był również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela dominujące w judykaturze stanowisko, iż strona może powołać się na zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia i zarzut taki można ocenić jako zasadny, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wskazanych w art. 328§2 k.p.c. zaskarżony wyrok nie poddaje się kontroli instancyjnej. Niemożność przeprowadzenia takiej kontroli miałyby miejsce, gdyby sąd odwoławczy nie był w stanie dokonać oceny toku wyводу, który doprowadził sąd pierwszej instancji do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2009 r., I UK 129/09, LEX nr 558286 , z dnia 30 września 2008 r., II UK 385/07, Lex nr 741082, z dnia 26 listopada 1999 r., III CKN 460/98, OSNC 2000/5/100 oraz z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007/17/930). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku posiada wszystkie niezbędne elementy konstrukcyjne, co umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji, co czyni wskazany zarzut bezzasadny.

Zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. również jest chybiony. Jest on o tyle niezasadny, iż o uznaniu faktów za przyznane decyduje nie tylko milczenie strony odnośnie twierdzeń strony przeciwnej o faktach, lecz także zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania. Jak wynika z akt sprawy pozwana odniosła się do twierdzeń powoda w zakresie charakteru spotkania zeznając, iż w jej odczuciu nie było to spotkanie ani biznesowe, ani prywatne. Tym samym nie można było uznać faktu twierdzonego przez powoda za przyznany przez pozwaną. Niemniej jednak nawet gdyby przyjąć, iż pozwana przyznała, iż spotkanie nie miało jak twierdzi powód charakteru biznesowego, to ocena charakteru przedmiotowego spotkania i jego skutków w sferze prawa materialnego należała do Sądu, którego wnioski należało uznać za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych w apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda w oparciu o art. 385 k.p.c., jako bezzasadną.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).